

GKS NEDERLAND

Juli 2025

Sai Ram, lieve mensen,

Juli! De maand van zonnebrillen, smeltende ijsjes en vakantieverkeer dat stilstaat op de snelweg. Alles lijkt even wat lichter, warmer, losser. Althans, dat zou je denken.

Want hier in ons maandblad gaan we deze zomer niet *alleen* voor zon en zaligheid. We nemen je deze keer mee langs de wereldse oever van het bestaan — waar de stilte meer zegt dan woorden, waar het onverwachte niet om toestemming vraagt, en waar afscheid nemen soms sneller komt dan gepland.

Toch willen we je dit blad laten lezen met een glimlach. Omdat zelfs in het donkerste thema, een fonkeltje waarheid of liefde kan oplichten. En omdat de innerlijke zon — als we heel stil worden — altijd blijft schijnen.

En tussen de grotere levensvragen door, vind je ook twee kleine, warme verhalen over dieren — waaronder de katten van Swami.

We hopen dat deze editie je aan het denken zet, iets verzacht, iets opent.
En ja: je mag 'm ook lezen in een hangmat, met blote voeten in het gras.

Love, Kannaiah en Carla ❤️

MAANDAGENDA

JULI

maandag 7 juli

ॐ Rudrābhiśekam 19:30uur

donderdag 10 juli

☀ Gurupoornima
Dag van diepe eerbied voor de Guru
(geen bijeenkomst, wél innerlijke verbinding)

zondag 13 juli

🎵 Bhajans 10:30 uur
🍲 Aansluitend: lunch (breng iets mee om te delen)

maandag 14 juli

ॐ Rudrābhiśekam 19:30uur

maandag 21 juli

ॐ Rudrābhiśekam 19:30uur

maandag 28 juli

ॐ Rudrābhiśekam 19:30uur

"De wereldse oever van het leven lijkt alleen op ruis te drijven..."

— Uit: *De Stem van Babaji*

De Stilte die Blijft

In de maalstroom van het dagelijks bestaan worden we voortdurend meegezogen in de ruis van de wereld. Gedachten, gesprekken, nieuws, verwachtingen — het is een voortdurende golfslag die zelden rust kent. Toch is er, achter dat alles, een plek die niet beweegt. Een stille oever. Een ruimte die niet spreekt, maar alles weet.

"De wereldse oever van het leven lijkt alleen op ruis te drijven. Het geluid van het leven uit zich alleen aan de oppervlakte. Maar diep in de onderstroom bevindt zich het heiligdom van de stilte, de zetel van het Zelf. Het is het Koninkrijk der Hemelen in het innerlijke heiligdom van je hart, voorbij alle geluiden van het leven. Stilte is een ongeziene kracht, de magische meestersleutel van het leven, de dynamiek van de ziel en de fontein van gelukzaligheid."

In deze woorden herinnert de Meester ons aan de onwankelbare kern in onszelf. Diep onder de oppervlakte van ervaringen leeft een stilte die niet dof of leeg is, maar stralend en vol — een levende aanwezigheid. Niet iets dat we hoeven zoeken, maar iets dat we kunnen herkennen, telkens opnieuw.

Toch vraagt dit herkennen oefening. Het is, zoals Babaji zegt, eenvoudig om stil te zijn in afzondering, en vanzelfsprekend om rumoerig te zijn in de drukte. Maar het ware werk begint pas wanneer we de stilte van het hart leren bewaren te midden van de roep van de wereld:

"Het is gemakkelijk om stil te zijn in eenzaamheid en druk in de drukte, maar moeilijker om het hoofd in eenzaamheid te houden terwijl de handen in de maatschappij zijn. Druk de stilte van eenzaamheid uit in de drukte van de wereld."

Dat is de uitdaging van het spirituele pad: niet om te vluchten van het leven, maar om het leven te doordrenken met die stille kracht. Om te handelen vanuit rust. Te spreken vanuit stilte. Aanwezig te zijn zonder te verdwalen.

Mogen we, ook deze maand, telkens opnieuw terugkeren naar die stille onderstroom. Daar waar het Zelf zetelt. Daar waar de ruis verdwijnt.

Kannaiah's boek: *'Door het Oog van de Beschouwer'*

Met deze twee verhaaltjes sluiten we in het maandblad de reeks extra hoofdstukjes af die Kannaiah toevoegde aan de tweede druk van zijn autobiografie. Ze zijn in willekeurige volgorde geschreven en gelezen – zoals het leven zelf zich ook niet altijd netjes laat ordenen.

De afsluitende beschouwing uit de herziene editie nemen we hier niet op. Zie het als een kleine uitnodiging om ook de tweede druk in zijn geheel te ontdekken.

De opbrengst van het boek gaat volledig naar onze stichting en de projecten in India. Geen sprake van zelfverrijking – wél van delen.

Kattenvoer

Kattenvoer? Kan je dat niet in India verkrijgen? Moet je dat helemaal meesjouwen uit Nederland?

Natuurlijk is dit mogelijk, maar Swami had een reden voor Zijn verzoek, een reden die we toen nog niet begrepen. Hij voorspelde ons dat we pas na Zijn heengaan zouden begrijpen waarom er katten in de ashram aanwezig waren.

Deze dieren kwamen spontaan naar Swami toe, of ze werden er gedumpt door omwonenden, en plantten zich voort met als gevolg dat er op een bepaald moment rond de honderd beestjes verzorgd moesten worden. Met alle liefde, knuffels en aandacht: zoals Swami ons verzorgde zo kregen deze katjes dezelfde behandeling. Voedsel was belangrijk; de katten waren net zo kieskeurig in wat ze aten als wij mensen. Moeder Swami gaf ze het beste dat er te vinden was, en dat bleek kattenvoer uit Nederland. Zo kwam het dat iedere bezoeker uit Nederland die de tempel bezocht één of meerdere zakken kattenvoer meebracht als gift voor Swami. Carla, die regelmatig naar Delhi of Mumbai vloog, vervoerde elke keer wel veertig kilo kattenvoer in een enorm grote uitritsbare tas die ze daarna vanuit haar hotel liet ophalen door een koerier.

(Carla) De bemanning vroeg regelmatig wat er toch in de tas zat, waarop ik dan vaag antwoordde: "Och, spullen voor projecten die wij ondersteunen", waarna doorgaans instemmend gereageerd werd en daarmee was de kous af. Als ze hadden geweten dat het kattenvoer was, dat met zoveel moeite door de douane werd geloodst, hadden ze vast anders gereageerd! Maar spullen die ik voor het weeshuis- en schoolproject meenam waren 'aanvaardbaar'.

Op een keer, tijdens een vlucht naar Delhi, was de grote tas nat geworden en daarmee ook het kattenvoer. Midden in de nacht aangekomen in het vijfsterrenhotel werd de tas naar de kamer gebracht en plofte ik vermoeid in bed. Na het ontbijt bemerkte ik de indringende, nauwelijks te verdragen geur van kattenvoer. Snel verdeelde ik de grote hoeveelheid in hanteerbare pakketten, voorzag ze van etiketten en belde de koerier en wachtte in de grote lobby. Dikwijls zat ik uren te wachten op de koerier, terwijl mijn crew in- en uitliep na sightseeing en shoppen. In die korte ontmoetingen werd ik getest om aan Swami's verzoek te voldoen. Sathya Sai Baba's uitspraak: "Hunker er niet naar om te doen wat je leuk vindt, maar train jezelf om leuk te vinden wat je moet doen, dat is Sadhana..."

Na de zoveelste exercitie begon de portier me te herkennen. Prachtig uitgedost met zijn tulband en in uniform maakte hij nu en dan een praatje. Hij was nieuwsgierig naar de inhoud van de pakketten, geadresseerd aan SRI SRI SRI GOPALA KRISHNA BABA. 'Dit moet vast een kostbaar vrachtje zijn', las ik van zijn gezicht.

Nadat het kattenvoer uiteindelijk in Bangalore was aangekomen bleken de zakken kattenvoer bijna te kunnen lopen. De maden liepen eruit. Was daarmee de gehele oefening voor niets geweest?

Laten we zeggen: de intentie om iets te geven was meer dan oprecht, de uitwerking liep anders.

Waarom liet Swami ons dit doen? Mogelijk omdat wij weerstand hadden tegen het idee van kattenvoer als gift. Echt grote dierenvrienden zijn wij niet. Bovenal was Swami een incarnatie van de Goddelijke Moeder en haar rijdier is een leeuw, een katachtige. Daar waar Swami ging kwamen altijd katten. Ooit liet Hij weten dat deze zielen een leven kiezen als kat om dicht bij Hem te zijn. De levensverwachting van de meeste katten was kort, variërend van één tot drie jaar. Slechts een enkel diertje werd ouder. Mijn interpretatie is dat deze diertjes een korte intense incarnatie aannamen in de aanwezigheid van een grote ziel, zodat er daarna een betere incarnatie mogelijk werd.

LAMBERTSCHAAG

Cyriel en Tineke vertrokken op 25 mei 2003 in totale chaos naar Frankrijk.

Tineke was net bevallen van een dochtertje, en van inpakken was niet veel terecht gekomen. De verhuizers namen de paarden en zoveel mogelijk spullen mee, maar desondanks bleven we na hun vertrek achter met volle schuren en...

Levende have

De levende have die we uit de boedel van Cyriel en Tineke hadden gekregen zorgde letterlijk voor reuring op het landgoed. De kat, genaamd Lucky, bleek helaas niet zo'n gelukkige match. Cyriel had hem gevonden in bos in Frankrijk, en meegenomen naar Nederland. Dus Lucky was wild! Daarbij opgeteld hadden allergie voor kattenharen en de jaarlijkse voorjaarspollen vele niessalvo's tot gevolg, met opgezette klieren en jeukende rode ogen.

Lucky bleek ook een echte jager te zijn die graag de bezoekers besloop: eerst begroette hij hen vriendelijk met een kopje, en daarna gaf hij een fikse bijt. Menig werkdag kreeg ik verslag van deze bijzondere liefkozing die een vrijwilliger ten deel viel. Zelfs Swami, die in Zijn tempel en later in de ashram tot wel honderd katten herbergde, moest aan Lucky's tandjes geloven en bestempelde hem met een lelijk karakter. De liefkozingen die je een kat meestal geeft moest onze Lucky ontberen, zo zeer zelfs dat we hem een keer vergaten op te halen bij de dierenarts na een blaasontsteking.

De geërfde haan was een fenomeen als zelfbenoemd landheer van het landgoed.

Trots, met zijn harem van bont uitgedoste kippen, liep hij parmantig over het terrein en achtervolgde iedere bezoeker. En waar mogelijk viel hij onverhoeds op onbewaakte momenten aan. Nog zie ik hoe vader Jan zich, bewapend met een bezem, tussen de schuren en de fladderende edelman bewoog. Nadat we de haan een nieuw thuis hadden gegeven, bij een andere veehouder, waren zijn dames niet meer beschermd en bleek de jonge hond van de burens de loslopende kippen de stuipen op het lijf te jagen.

Drie trotse pauwinnen zwierven gracieus over het landgoed, hier en daar een kreet gevend, koninklijk, als ware heersers over hun territorium. Ondanks afwezigheid van een mannelijke variant broedden de dames zo lang op hun eieren dat we genoodzaakt waren hen van het nest te jagen en de eieren weg te gooien zodat ze zich niet dood zouden broeden.

De onthutst schreeuwende moeders achterlatend. Hoewel deze prachtige dames niet zo rijkelijk versierd waren als hun mannelijke soortgenoten doorgaans zijn, genoten we toch van hun geluid en sierlijke bewegingen. Ze waren enorm nieuwsgierig en keken geregeld door het keukenraam naar ons wel en wee. De kapberg, die wij hadden ingericht als terras, maar waar we nauwelijks zaten simpelweg omdat er altijd werk op ons lag te wachten, bleek naast de grote schuur hun favoriete verblijfplaats.

Josephine

Josephine, onze lieve geit, kreeg een prachtig ruim hok met een stukje gras. We hadden geen flauw idee hoe we het dier moesten verzorgen en dat bleek toen een collega van mij, met veel kennis van geiten, langskwam en me verwijtend aankeek: "Waarom heeft Josephine zulke lange nagels?" Ik had hem gevraagd waarom Josephine zich steeds meer nederig op haar knieën ging voortbewegen. Arme, lieve Josephine, vergeef ons onze onwetendheid, we wisten niet beter.

Josephine was net als de mens: ze meende dat het gras naast haar hok groener was en wist geregeld te ontsnappen. Haar vangen was een waar genoegen voor Carla, die me over het land achter Josephine zag rennen en toekeek hoe ik af en toe een duik maakte om haar halsband te grijpen. Als ze na een lange uitputtende marathon weer in haar hok stond en mij minachtend aankeek over mijn slechte conditie, en Carla met pijn in haar buik van het lachen leunend over het hek gebogen stond, voelde ik me een waar landheer.

De vorige eigenaren hadden ooit ter gelegenheid van hun huwelijk een aantal witte duiven gekocht als symbool voor voorspoed. Nou, die voorspoed was gekomen nu de familie - deels door inteelt - was gegroeid naar vijftientig leden. Ze waren vrij om los te vliegen maar bleven in de grote schuur bivakkeren waar ze een tapijt aan uitwerpselen creëerden. De burens hadden gevraagd of hun Texelse schapen op ons land mochten grazen.

Dit soort schapen zijn nou echt niet 'moeders mooiste'. Hun koppen zien eruit als duiveltjes. Er is een gezegde: 'Als er één schaap over de dam is dan volgen er meer', en zo gebeurde het dat we op een zondagochtend verrast werden met duivelse gezichten voor ons slaapkamerraam. Nieuwsgierig keken ze naar binnen. Eenmaal buiten bleken er honderd schapen in Carla's verzorgde rozenperkje te grazen. Net als bij de ontsnapping van Josephine bleek het een uitdaging om de schapen weer terug in hun habitat te krijgen. Openluchttheater, waarin Carla en ik luid roepend en met wilde armbewegingen één schaap trachten te bewegen terug te gaan naar hun weide, zodat de andere onnozele onstuimige duiveltjes naar het doosje zouden volgen. Het bleef echter niet bij deze ene keer.

Kruis

Swami vertelde eens ons eens over de Vaastu-natuurwetten. Net als Feng Shui biedt deze wetenschap richtlijnen voor harmonie tussen mens en omgeving, tussen architectuur en land zodat die het meest voordelig is of voorspoed geeft aan de bewoners. Volgens deze leer stond ons huis op de verkeerde plek op het land, maar een aandachtstrekker of een zwaar object op de meest gunstige plek kon de negatieve effecten hiervan opheffen. Van de antiekhandelaar Wil Willems kregen wij het kruis dat maar liefst zestig jaar op de kerk van Onderdijk had gestaan en vanwege een renovatie was vervangen. Dit kruis plaatsten wij op het land, op de door Swami aangewezen locatie, en hiermee kwam het land in balans. De duivelse rakkers vonden die energieplek zo geweldig dat ze daar zoveel mogelijk lagen te zonnen. Ook nu nog, jaren later en na verwijdering van het kruis, beschouwen de schapen en paarden deze plek als hun favoriete oord.

Manege

Bij aankoop van het land hadden we een ondernemersplan geschreven voor de bank, teneinde een hogere hypotheek te kunnen krijgen. In ons plan was een onderdeel 'manege' opgenomen. Een paardenfluisteraar had aangegeven zowel de binnen- als buitenbak alsmede de stallen te willen huren. Helaas bleek na aankoop dat de interesse was verdampt en we naar de hoognodige inkomsten konden fluiten. Niets gebeurt zonder reden, want de binnenbak konden we later transformeren tot een prachtige evenementenhal. De paarden- en geitenstal werden getransformeerd tot respectievelijk koffieruimte en gemeenschapsruimte. En de burens konden gratis gebruik maken van de buitenbak. Twee zwarte zwanen met hun rode snavel en witte petticoat hadden een voorkeur voor ons landgoed, en verbleven dagelijks dicht bij ons huis. Deze sierlijke wezens staan, onder andere, symbool voor spirituele wijsheid, ontwaken van de kracht van het Zelf, balans, gratie, innerlijke schoonheid, onschuld en evolutie. Hoe mooi dat ze deze plek als verblijfplaats verkozen.

Bij ons vertrek uit Lambertschaag kregen de duiven, geit, kat en pauwen een nieuw tehuis bij een dorpsgenoot. De zwarte zwanen vertrokken met de noorderzon.

Volle schuren

Het grote opruimen kon beginnen.

Persoonlijke berichten

- **Dolf zantinge, voorzitter Mohanji Nederland**

Op vrijdag 16 mei kreeg Dolf Zantinge aan het eind van de middag een herseninfarct. Ideke trof hem gelukkig snel aan, nadat hij in elkaar gezakt was. Alle alarmbellen gingen af. Na een paar dagen in het AMC werd Dolf overgebracht naar het ziekenhuis in Almere.

Een beroerte is een vorm van niet-aangeboren hersenletsel, die onder andere kan ontstaan door een bloedpropje of een hersenbloeding. Een deel van de hersenen krijgt dan te weinig zuurstof en raakt beschadigd.

Na een ziekenhuisopname van ruim vier weken is Dolf inmiddels begonnen aan zijn revalidatie. **Op 27 juni 2025 kwam Mohanji speciaal naar Nederland, voor een driedaags bezoek aan Dolf. Reikhalzend keek hij uit naar Mohanji's komst – en afgelopen weekend werd die langverwachte belofte ingelost. Het effect is voelbaar én zichtbaar; sinds Zijn komst zien we duidelijke vooruitgang in Dolf's herstel.**

Dolf is, naast zijn voorzitterschap, een bevlogen wetenschapper die zich onvermoeibaar inzet voor schoon water. In onze Sai Tempel gaf hij meerdere lezingen over coherent water. Velen van ons gebruiken het waterinstrument dat hij met zijn team ontwikkelde – oneerbiedig 'Dolf's stickie' genoemd.

Zijn recente focus lag op het zuiveren van grote rivieren als de Ganges en de Amazone. Maanden van voorbereiding gingen daaraan vooraf. Tijdens de Kumbh Mela in India werd, in aanwezigheid van Mohanji en andere nauw betrokkenen, een nieuw device gelanceerd. Ook hoofden van inheemse stammen zijn hierbij betrokken.

Daarnaast werken Dolf en Ideke als een krachtig duo samen: met behulp van frequentiedetectie behandelden zij veel mensen op het gebied van gezondheid – vaak met indrukwekkend resultaat.

En dan ineens treft hem een herseninfarct.

Wat doet dat met ons?

Wij zeggen vaak: we zoeken geen vriendschap in de gewone zin van het woord, maar verbinding met mensen met wie we samen op weg zijn naar het Allerhoogste. Mensen met wie interactie leidt tot innerlijke groei. En toch: voor het gemak noem ik Dolf en Ideke 'vrienden' – sinds het eerste bezoek van Mohanji aan de Tempel in Onderdijk, in 2021.

Twee lange, 'buitenaardse' mensen begeleidden Mohanji, en belandden – of all places – bij ons. Er ontstond een warme band tussen vier mensen die spiritueel heel verschillende aanloopwegen hadden doorlopen, en elkaar ontmoetten in Onderdijk. Verschillend in achtergrond, status en pad, maar met één gedeeld verlangen: het Goddelijke. Dolf en Ideke opereren als eenheid – net als wij. Zie je de één, dan weet je dat de ander niet ver weg is, fysiek of innerlijk.

Dolf's fysieke 'uitval' raakt ons dan ook diep. Niet alleen wat hij zelf doorstaat, maar zeker ook wat het betekent voor Ideke.

In het begin kon Dolf niet spreken, niet slikken, zijn rechterarm en -been niet bewegen, niet zelfstandig zitten of lopen. Hij heeft ook te maken met een nierbekkenontsteking en is extreem vermoeid. Maar stapje voor stapje – hoe klein ze ook lijken – boekt hij vooruitgang. Ondersteund door Mohanji, de Guru Mandala en de Masters. Devi Amma herinnerde Dolf eraan om zich te blijven verbinden met het water, met de rivier de Ganga, met zijn missie – dat zal hem kracht geven om te herstellen.

Stel je voor: plotseling afgesloten te zijn van de wereld. Niet kunnen spreken, je niet kunnen uiten, alleen oogcontact en aanraking als communicatiemiddel, terwijl je innerlijk alles helder ervaart. Vanochtend kwam het beeld bij me op van een pasgeborene met een volwassen bewustzijn – volledig helder van binnen, maar zonder taal of motoriek om zich uit te drukken. Dolf moet bijvoorbeeld aantonen of hij een schroefje kan vastdraaien – een test die zijn plek in het behandelplan bepaalt. Maar wat zegt zo'n handeling over de mens, de geest, de ziel? Over zijn partner? Over de intensiteit van hun verbinding?

Dolf's sociale status of spiritueel bewustzijn staat nergens in zijn dossier.

Wat ons ook trof: even overviel ons de angst. Wat als dit ons zou overkomen? Dat moment van schrik, van kwetsbaarheid, waarin je voelt hoe dicht alles opeens komt. Hoe snel het leven z'n vanzelfsprekendheid verliest. Dat besef opent tegelijk iets: compassie, ontzag voor de kracht die mensen als Dolf en Ideke nu moeten opbrengen, én een verdiepte dankbaarheid voor wat er is.

Wat ons vooral raakt: hoe plots alles kan veranderen. Hoe broos ons bestaan is. Hoe dankbaar je ineens bent voor elkaars aanwezigheid, liefde, toewijding. Alles wordt relatief – en tegelijkertijd krijgt het essentiële meer gewicht. Zelfs grote wereldgebeurtenissen – natuurrampen, politieke verschuivingen – verliezen aan gewicht. Alles wijst naar het Nu. Naar de eenvoud van zijn. Naar dankbaarheid. En naar de overgave aan wat ervaren moet worden.

Wat aan de buitenkant misschien lijkt op stilstand, brengt op subtiel niveau juist veel in beweging. We voelen ons diep verbonden met Dolf en Ideke.

Bovenal: Dolf wordt dag en nacht gedragen door Mohanji en de Guru Mandala, die onafgebroken met hem verbonden zijn en hem kracht geven in dit proces. Vele Acharya's geven Mai-tri, en over de hele wereld wordt licht, liefde en steun naar Dolf en Ideke gezonden. Die diepe energetische verbondenheid en ondersteuning voelen zij als een grote bron van kracht en troost in deze moeilijke tijd.

Hoe dan ook: dit is topsport. Voor Dolf, én voor Ideke.

Wees een sleutel, geen hamer

In een dorp was er een werkplaats waar een slotenmaker dagelijks sloten brak en sleutels maakte.

Een man kwam er elke dag langs om het vak te leren.

Op een dag vroeg hij:

“Een hamer is zoveel groter, sterker en zwaarder dan een sleutel. Toch kost het veel moeite om een slot met een hamer te breken, terwijl een kleine sleutel moeiteloos het sterkste slot opent. Hoe kan dat?”

De slotenmaker glimlachte.

“Omdat een hamer van buitenaf slaat. Hij probeert te forceren. Maar een sleutel gaat naar binnen, raakt het hart van het slot, en opent het met een zachte draai. Zonder schade, zonder geweld.”

Wat een diep inzicht.

Ook in het leven gaat het niet om kracht of macht.

Pas als we iemands binnenkant raken — het hart — ontstaat er echte verbinding en werkelijke waardering.

Wie met kracht probeert te overtuigen, stuit vaak op weerstand.

Want respect kun je niet afdwingen. Je wordt pas gerespecteerd als je daartoe waardig bent geworden.

Laten we in het leven streven om een sleutel te zijn. Geen hamer.

In Memoriam: Anton Zwaga († 3 juni) —
Een leven in dienstbaarheid (en eigenzinnigheid)

Op dinsdagmiddag 3 juni is Anton Zwaga stilletjes overgegaan.

Een leven van toewijding en dienstbaarheid kwam daarmee tot voltooiing.

Zijn leven had zijn afronding gevonden — volbracht, met wat moest zijn.

Anton was een dragende kracht in de ontstaansjaren van GKS Nederland en jarenlang onze toegewijde penningmeester.

Groot in verschijning en groot in dienstbaarheid.

Swami Gopala Krishna doopte Anton om tot Ghatotkacha, de zoon van Bheema, een reusachtige verschijning uit het epos de Mahabharata.

Daarnaast stond hij velen bij op computergebied, belastingadvies, schrijven en vertalen; hij was van vele markten thuis en stond klaar voor menig een.

Hij hield van structuur, van precisie, van controle — eigenschappen die hem tot een uitstekende penningmeester maakten.

Hij was een denker, een waarnemer, een doorzetter.

Af en toe een uitdaging. Altijd zichzelf.

Soms meegaand, vaak principieel.

En meestal overtuigd van zijn gelijk — wat hij overigens graag liet merken.

Wie het met hem oneens was, had vaak een interessant gesprek... of gaf het gewoon op.

Zijn leven kende forse fysieke beperkingen.

Zijn been herstelde niet meer — en dus, vond Anton, was het klaar.

Want ook in zijn afscheid hield hij de regie. Tot het laatst toe.

Uiteindelijk vond zijn leven een stille afronding. Er bleven geen losse eindjes.

Wat gezegd moest worden, was gezegd.

Wat geleefd moest worden, was geleefd.

Zijn geliefde Ans (Padma) was hem al voorgegaan.

In dankbaarheid voor wat hij gaf — in grootse gebaren, stille daden, en alles daar tussenin.

Goede reis, Anton.

We wensen je hereniging met alles wat is.

En mocht daarboven iemand anders het laatste woord willen... dan wensen we die veel sterkte.

In verbondenheid,

Bestuur GKS Nederland

Een plots, bruto einde...

Aan wat begon als zomaar weer een dag.
We horen het nieuws. We rouwen.
Maar niet lang daarna hervatten we ons leven — alsof er niets is gebeurd.
We vergeten. We keren terug naar onze gewoontes.

Maar voor één moment, heel even,
slaagt dit ongeluk een barst in de sluier van ons bestaan:

Wat is de dood?

En waarom leven we alsof ze niet ook óns zal treffen?

Jiddu Krishnamurti, die helder door de mist van het denken keek, zei:

"We zijn niet bang voor de dood zelf. We zijn bang om te verliezen wat we kennen — onze gehechtheden, onze herinneringen, het beeld dat we van onszelf hebben. We zijn bang voor het einde van wat we zo wanhopig vasthouden. Daarom denken we niet aan de dood. We ontwijken haar — als een schaduw die ons volgt, maar waar we nooit naar durven kijken."

Maar vandaag kwam ze.

Niet in boeken, niet in gedachten, niet in meditatie —
maar in rook, geknars, stilte.

Ze klopte niet aan bij de ouderen of zieken,
maar bij de levenden, de hoopvollen, de nietsvermoedenden.

Dát is de waarheid van de dood:

Ze komt altijd onverwacht.

Niet op afspraak, niet als we er klaar voor zijn.

Altijd **nu**.

Osho zei:

"De dood komt niet later — ze is er al. Ze is deel van je. Met elke ademhaling sterf je een beetje. En wie onbewust leeft, zal onbewust sterven — verward, bang, ongezien."

Maar wie bewust leeft,
wie stilte kent,
wie zichzelf durft te doorzien,
ziet in de dood geen vijand,
maar een poort.

Wanneer een tragedie zoals deze zich voltrekt,
schokt het de ziel van een land.

Maar dieper nog is het een fluistering vanuit het onbekende:

Leef jij werkelijk?

**Of droom je je door de dagen heen,
in de hoop dat er altijd nog een morgen zal zijn?**

Krishnamurti zei:

*"De enige echte dood is sterven terwijl je leeft — sterven aan je gehechtheden, je verleden,
je verwachtingen. Alleen dan ben je vrij. Alleen dan ontmoet je de dood zonder angst."*

Wat als we zo zouden leven?

Wat als we elke ochtend — niet uit vrees, maar als herinnering aan de waarheid —
beseften dat vandaag onze laatste dag kan zijn?

Hoe zouden we dan spreken tegen wie we liefhebben?

Hoe zouden we lopen, luisteren, vergeven?

Zouden we dan nog steeds boos blijven?

Zouden we nog steeds wachten met leven?

Osho zei:

*"De mens die dagelijks aan de dood denkt, wordt helder. Hij laat het overbodige vallen. Hij
leeft in het wezenlijke. Voor hem is de dood geen ramp — maar een afronding."*

Aan hen die hun leven lieten in dit ongeluk,
brengen we stilte — geen lege stilte, maar vol bewustzijn.

Hun heengaan is een spiegel.

Een vraag uit het ongeziene:

Ben jij wakker?

Of slaap je nog, terwijl je leeft?

Een plots, bruut einde...

Want de echte tragedie is niet dat zij zijn gestorven.
De echte tragedie is dat zovelen van ons nog niet echt leven.
We blijven doen alsof er tijd is.
Maar tijd is een illusie.
Alleen aanwezigheid is echt.
Alleen wie vóór de dood sterft —
aan angst, aan trots, aan schijn —
leeft werkelijk.

Vandaag, ter nagedachtenis aan hen die nooit aankwamen,
vragen wij:

Ben jij aangekomen in je eigen leven?

Ben jij thuis in dit moment?

Zonder het verleden dat je vasthoudt, zonder de toekomst als uitvlucht?

Want als de dood komt — en ze **zal** komen —
kun je niets meenemen:
geen naam, geen prestatie, geen masker.
Alleen blijft:

Hoe diep je hebt geleefd.

Hoe oprecht je hebt liefgehad.

Hoe wakker je bent geweest.

Krishnamurti zei:

"De waarheid is een land zonder pad. Je bereikt haar niet via geloof, organisatie of leraar. Je moet alleen gaan. Je moet sterven aan alles — seconde na seconde."

Osho vult aan:

*"Meditatie is voorbereiding op de dood. Wie werkelijk gemediteerd heeft, sterft met een glimlach —
want hij weet: er was niets te verliezen."*

Deze tragedie roept verdriet op.
Maar ook een mogelijkheid.
Een doorgang —
voor hen die gingen,
maar ook voor wie zijn gebleven.

Een kans om dieper te kijken.
Bewuster te leven.
En wakker te worden —
vóórdát de vlam dooft.

Niet straks.
Niet ooit.
Nu.

Hoop doet leven

Na negen dagen logeren brachten we mijn broer weer naar huis. Niet dat hij het niet fijn had gevonden – ondanks zijn klachten voelde hij zich welkom en op z'n gemak – maar zijn humeur was inmiddels ongeveer even dun geworden als z'n ontlasting. Dagelijkse ochtenddiarree is nu eenmaal geen pretje, zeker niet buitenshuis. En voor de duidelijkheid: het lag níét aan onze vegetarische maaltijden.

Op de terugweg reden we langs *Exposure*, het immense gehurkte stalen kunstwerk van Anthony Gormley, uitkijkend over het water bij Lelystad. We zezen erop.

"Daar sta jij, elke ochtend," zeiden we.

Hij keek, bleef even stil, en moest toen lachen – om het beeld, om ons, maar vooral om zichzelf. En dát was misschien wel het beste medicijn.

Beter alleen?

Veel relaties – misschien wel tachtig procent – ontstaan uit verveling. We voelen een leegte, en zoeken iemand om die op te vullen. “Mijn vriend heeft een vriendin, laat ik er ook één zoeken.” Zulke motieven zijn begrijpelijk, maar oppervlakkig. Ze maken ons kwetsbaar, want we leggen ons geluk buiten onszelf.

Wanneer een relatie begint vanuit een gemis, groeit al snel een netwerk van verwachtingen. We geloven dat de ander ons gelukkig moet maken. Maar een leven gebouwd op aannames maakt ons zwak. Verwachtingen worden vroeg of laat een bron van teleurstelling.

Daarentegen: als een relatie vanzelf ontstaat, gedragen door een gedeeld innerlijk doel – een groter waarom – dan ontstaat er iets krachtigs. Zo’n verbinding voedt zich uit zichzelf. Ze draagt, beweegt en blijft levendig.

Wat soepel en natuurlijk op je pad komt, is vaak ook werkelijk voor jou bedoeld. Dwing het niet. Laat relaties ontstaan waar een gemeenschappelijk doel voelbaar is. En als dat er niet is? Dan is het misschien beter om alleen te zijn – in vrijheid, zonder valse belofte.

Een relatie gebouwd op verwachtingen zal onvermijdelijk verdriet brengen. Maar een relatie gebouwd op bestemming – die brengt kracht, vreugde en groei.

~ Mohanji

**"Wees als water —
buigzaam, maar onstuitbaar. Het past
zich aan elke vorm aan, maar slijpt
zelfs steen door geduld en kracht."**

-Taoism

MAANDBLAD

Kent u iemand die geïnteresseerd is en
het maandblad nog niet ontvangt,
laat het ons dan even weten!

KOPIJ:

Inleveren als (Word) bijlage naar:
info@gks-holland.nl voor de 15e
van de maand.

Colofon:
GKS Maandblad juli 2025
Opmaak: Natascha Chandansingh
Eindredactie: Kannaiah & Carla

**LOCATIE SRI SAI MANDIRAM
(SAI TEMPEL)**

Van Velzenstraat 49A, 1693 CV Wervershoof
(Onderdijk)
Bas (Kannaiah) van Velzen 0228 855128
info@gks-holland.nl
www.gks-holland.com
www.srisomasaiskandaashram.org

**BESTUUR STICHTING SRI SAI
MANDIRAM**

Bas van Velzen (Voorzitter) - info@gks-holland.nl
Natascha Chandansingh (Secretaris) -
nchandansingh@gmail.com
Kirupa Ratnam (Penningmeester) - kirupatamil@hotmail.com
Joram van Velzen - joram199871@gmail.com
Marianne Spruit - f.spruit7@upcmail.nl